

Tijekom svoje službe papa se na razne načine obraća vjernicima, ali i svim drugim ljudima. Jedan od primjera takvoga papinog komuniciranja su i njegove kateheze na audijencijama srijedom. O tim katehezama pape Benedikta XVI. riječ je u prvom članku u ovome broju koji je napisao Emilio Alberich. On nas podsjeća na sadržaj, teme i vrijeme pojedinih papinih kateheza srijedom, ali nam istodobno otkriva i mnoge, na prvi pogled, skrivene pojedinosti. Tako otkrivamo tematsku povezanost nekih papinih kateheza, njihov ustroj i jezik, kao i osnovnu papinu nakanu, pa uviđamo da se i u naizgled jednostavnim i dobro poznatim događajima i riječima nerijetko krije i dodatni smisao i poruka. Iako je riječ o kratkim govorima izrečenim prilično jednostavnim riječima, ipak, kao što to Alberich zorno pokazuje, i u toj jednostavnosti lako otkrivamo papu teologa i pastira. Tako nam postaje očito da papa u svojim katehezama srijedom slijedi jasno zacrtan naum, istodobno zadržavši i teološku dubinu i profesorsku sustavnost i jasnoću, ali i pastirsku razboritost i jednostavnost. Tako se još jedanput potvrđuje da je papa i u takvim situacijama naučitelj i pastir.

U drugom članku, koji je napisao Fabio Attard, riječ je o pastoralu mladih. Autorov je pogled posebno upravljen prema Svjetskom danu mladih 2013. u Rio de Janeiru. To je uostalom i sasvim razumljivo, jer je riječ o predavanju održanom na međunarodnom susretu o toj temi krajem ožujka i početkom travnja ove godine nedaleko od Rima. Kao i uvijek, tako i danas, vrijeme stavlja pred sve ljude određene izazove. Kad je riječ o pastoralu mladih, Attard nas poziva na širenje naših obzora te nas u kratkim crtama upozorava na situaciju i probleme mladih na pojedinim kontinentima. Tako dolazi do izražaja potreba i mogućnost osobnog angažiranja mladih na području pomirenja, pravde i mira, zatim važnost poznavanja sadržaja vjere, susret s Isusom, zajedništvo, solidarnost, proročka i misijska dimenzija, traženje Boga i otkrivanje smisla života, nužnost njegovanja zajedničarske dimenzije. Umjesto autonomnog i utilitarističkog poimanja odgoja, danas odgoju treba vratiti njegovo humanizirajuće viđenje, uz poštivanje transcendentalne dimenzije. Za uspjeh navedenih ciljeva i nastojanja važno je poznavati kulturu u kojoj živimo, a to u ovom konkretnom slučaju znači nastojati upoznati današnju kulturu mladih, ali jednako tako i nastojati shvatiti i razumjeti hod Crkve. U tu svrhu Attard posebice preporučuje dublje upoznavanje četiriju dokumenata crkvenoga učiteljstva, a to su: Evangelii nuntiandi, Catechesi tradendae, Redemptoris missio i Opći direktorij za katehezu. Naravno, u svim tim nastojanjima ne smije se zaboraviti na osobu i njezino specifično (središnje) mjesto. Stoga valja nuditi cjelovito pastoralno iskustvo, biti otvoren za traženje istine i promicati djelatnu kršćansku ljubav.

Bibličar provjerenoga katehetskog usmjerenja, Cesare Bissoli, u svom nas članku poziva na promišljanje o kršćanstvu, vjeri, katehezi, evangelizaciji i odgoju predlažući nam specifičan put *lectio divina* s likom Isusa Dobrog Pastira kao polazištem. Taj biblijski tekst ujedno je poticaj autoru da progovori o nama povijesno bližoj osobi, don Boscu, odgajatelju mladih i promicatelju specifičnog, preventivnog odgojnog sustava. Tako se potvrđuje da je Biblija uistinu izvor kršćanske vjere, ali i da je i danas zanimljiva i aktualna. Osim toga, don Boscov odgojni sustav danas je zanimljiv i aktualan i stoga što mladima ostavlja slobodu dok ih istodobno potiče na iskreno i odlučno osobno angažiranje na putu prema osobnoj zrelosti.

Posljednji članak u ovome broju, autorice Marjane Koščak, ponovno nas vraća u današnje doba, pokazujući nam na jednom konkretnom primjeru kako se don Boscov odgojni sustav može danas uspješno primjenjivati. To je ujedno i poticaj na daljnje traženje novih puteva u življenju radosne vijesti u okruženju i u prilikama u kojima se trenutno nalazimo.

Doba u kojemu živimo i pred mlade i pred stare, i pred djecu i pred odrasle, i pred učenike i pred učitelje, svaki dan stavlja vrlo konkretna pitanja i izazove. Suvremena katehetika, religijska pedagogija i pastoral mladih pokazuju nam kako, poštujući i horizontalnu i vertikalnu dimenziju našega postojanja, poštujući i Boga i čovjeka, na raznim mjestima i poslovima u kojima živimo i radimo, možemo promicati i međusobno poštivanje i rast čovjeka, uz priznavanje i poštivanje religiozne dimenzije i štovanje Boga. Možda bismo ovom prigodom, potaknuti i člancima iz ovoga broja »Kateheze«, mogli razmišljati o daljnjim mogućnostima korelacije vjeronauka, ne samo s drugim školskim predmetima nego i s okruženjem u kojemu živimo. Drugim riječima, možda je ovo prigoda da se zapitamo kako još bolje promicati odgojno-obrazovnu ulogu i zadaću današnje škole uz pomoć vjeronauka u istodobnoj korelaciji i suradnji sa svim drugim katehetskim, religijskopedagoškim i pastoralnim nastojanjima.

Možda će nam koji poticaj za to pružiti i pogled u novu literaturu na zadnjim stranicama ovoga broja.

Urednik